

Серце Заходу. Збірка новел

Про книгу

«Серце Заходу» — одна з 12 збірок новел О. Генрі, що їх видавництво «Богдан» запланувало до друку. Саме завдяки своїм оповіданням, у яких іскрометний гумор тісно переплітається з маленькими трагедіями, а їхнє закінчення неможливо передбачити, письменник і зажив світової слави.

СЕРЦЕ ЗАХОДУ

О. ГЕНРІ

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7815-3

**HEART
OF THE WEST**

by

O.HENRY

О.ГЕНРИ

**СЕРЦЕ
ЗАХОДУ**

Перекладено за виданням:
O. Henry. Heart of the West.
Doubleday, Page & Company, 1920.
Переклад з англійської
Галини Михайловської
Ілюстрації
Олега Кіналя

«Серце Заходу» — одна з 12 збірок новел О.Генрі,
що їх видавництво «Богдан» запланувало до друку.

Саме завдяки своїм оповіданням,
у яких іскрометний гумор тісно переплітається
з маленькими трагедіями, а їхнє закінчення
неможливо передбачити,
письменник і зажив світової слави.

Серце й хрест

Белді Вудс потягнувся по пляшку, і вона опинилася у нього в руці. Хай за чим траплялося Белді простягнути руку, воно зазвичай... утім, історія ця не про Белді Вудса. Він налив собі третю склянку, на палець вище, ніж першу та другу. Наразі Белді виступав консультантом; а консультація чогось та вартує.

— На твоєму місці, я був би королем, — промовив Белді так категорично, що кобура на ньому скрипнула, а шпори задзвеніли.

Веб Ігер зсунув на потилицю стетсона¹ з прямими крисами і скуйовдив солом'яну чуприну. Цей перукарський маневр йому не зарадив, і за прикладом меткішого Белді він удався до допомоги живлющої вологи.

— Якщо чоловік одружується з королевою, це не має перетворити його на шістку, — заявив Веб, вкладаючи в цю фразу усі свої прикросці.

— Ясна річ, — погодився Белді, сповнений співчуття, спраги й невідомої зацікавленості в порівнянні життєвих обставин з гральними картами. — Ти маєш усі права бути королем. На твоєму місці, я вимагав би роздати карти наново, без підтасовки. Я скажу тобі, хто ти наразі, Вебе Ігер.

— Хто? — запитав Веб, і в ясно-блакитних очах його зблиснув промінь надії.

— Ти — принц-консорт².

— Припни язика, — промовив Веб. — Хіба я колись обзивав тебе такими словами?

— Це титул, — пояснив Белді. — У картах він серед фігур, але не бере взятку. Кажу тобі, Вебе, це таке тавро, яким мітять певну худобину в Європі. Уяви собі, що ти, чи я, чи хтось із цих голландських герцогів одружується з дівчиною з королівської родини. Ясен пень, мине трохи часу, і наша жінка стає королевою. Але чи стаємо ми королем? Ні, навіть за мільйон років! Під час коронаційної ходи ми крокуємо від карткового столу, тримаючись позаду Дев'ятого Великого Хоронителя Королівської Опочивальні. Ми потрібні тільки для фотографічних знімків, а ще маємо забезпечити появу спадкоємця.

Ні, це не чесна угода. Так, Вебе: ти — принц-консорт; і, будучи тобою, сер, я би влаштував міжцарів'я чи habeus corpus³, чи ще щось таке утнув; і я став би королем, навіть якби довелося перетасувати всю колоду.

Белді осушив свою склянку, повністю увійшовши в роль графа Ворика⁴.

— Белді, — урочисто промовив Веб, — ми з тобою багато років таврували корів в одному загоні. Змалку ми скакали одними й тими ж стежками, на тих самих пасовиськах. Я не став би обговорювати родинні справи ні з ким, крім тебе. Ти був загоничем на ранчо Нопаліто, коли я одружився з Сантою МакАлістер. Тоді я був управителем; а хто я тепер? Навіть вузол на мотузці, якою припинають коня, важливіший за мене.

— Коли старий МакАлістер був королем худоби Західного Техасу, — підхопив Белді з диявольською медоточивістю, — ти був не з клоччя батіг. Твоє слово на ранчо важило не менше за його слово.

— Так і було, — погодився Веб, — доки він не втямив, що я намагаюся заарканити Санту. А тоді він відіслав мене якомога далі, а до будинку й на постріл не підпускав. Коли старий помер, Санту стали величати «королевою худоби». А я... я бос худоби, та й по всьому. Вона заправляє справами; вона орудує всіма грошима; я сам не можу навіть послати до табору бичка на м'ясо. Санта — королева, а я містер Ніхто.

— На твоєму місці, я був би королем, — не вгавав монархіст Белді Вудс. — Коли чоловік одружується з королевою, він має йти з нею по одній ціні, на гурт, хай то буде свіжина, чи сушеніна, чи то солоніна; від пасовиська і аж до бляшанок. Багато хто з хлопців вважає дивним, Вебе, що на Нопаліто останнє слово не за тобою. Не хочу сказати нічого поганого про місіс Ігер — вона найпрекрасніша панянка від Ріо-Гранде й до наступного Різдва, — але чоловік має бути хазяїном у власному таборі.

Виголене та засмагле обличчя Ігера витяглося в маску меланхолійної образи. Цей вираз обличчя, а ще безхитрісний погляд блакитних очей з-під скуйовдженої жовтої чуприни робили його схожим на школяра, місце ватажка у котрого перехопив крутіший хлопчина. Втім, жилава

постать, сімдесят два дюйми на зріст, спритні рухи та револьвери за поясом робили таке порівняння сумнівним.

— Як ти обізвав мене, Белді? — запитав він. — Що це за концерт такий?

— Консорт, — виправив його Белді. — Принц-консорт. Це такий псевдонім для поганенької карти. Ти котуєшся десь між джокером та флешем з чотирьох карт.

Веб Ігер зітхнув і взявся за ремінь свого вінчестера, що відпочивав на підлозі.

— Я сьогодні повертаюся на ранчо, — сказав він похмуро. — Мушу завтра вранці відправити бичків в Сан-Антоніо.

— Аж до Сухої Балки нам по дорозі, — сказав йому Белді. — Прямою до Сан-Маркоса: треба вилучити з гурту дволіток на продаж.

Обидва компанерос усілися в сідла та потрюхали геть від салуна при залізничній станції, де цього ранку відчуття спраги звело їх до купи.

Біля Сухої Балки їхні шляхи розходилися, і вони зупинили коней, аби викурити по останній сигареті. Багато миль вони проїхали у мовчанні, яке порушував хіба що м'який тупіт копит по ґрунту, встеленому килимом з мескитової трави⁵, та черкіт дерев'яних стремен об гілля чапарелю⁶. Та в Техасі бесіди вкрай рідко точаться безперервно. Шлях завдовжки з милю і більше, обід і вбивство можуть легко вміститися між двома фразами, не порушивши логіки розмови.

Тому Веб без подальших пояснень повернувся до діалогу, котрий почався десять миль тому.

— Ти, мабуть, не забув, Белді, ті часи, коли Санта була не такою свавільною. Пам'ятаєш дні, коли старий МакАлістер тримав нас порізно? Пам'ятаєш, як вона надсилала мені знак, що хоче мене бачити? Старий Мак пообіцяв зробити з мене решето, якщо я наблизюся до ранчо на відстань пострілу. Пам'ятаєш той знак, що вона посилала, Белді? Серце, а в ньому хрест?

— Чи я пам'ятаю? — вигукнув Белді з трохи надмірною гарячковістю. — Ах ти, старий койоте, що повадився цупити цукор! Та усі хлопці в таборі, довгорога ти клята черепахо, знали про ці ваші ієрогліфи! Ми називали їх «шлунок з кістками». Знаходили їх на фургоні, що приходив з ранчо. Намальовані були вугіллям на лантухах з борошном або олівцем на газетах. Одного разу я бачив цей знак

крейдою на спині нового кухаря, котрого старий МакАлістер прислав до табору з ранчо — побий мене грім, якщо брешу!

— Батько Санти, — рівним голосом пояснив Веб, — узяв з неї слово, що вона мені не писатиме й не передаватиме нічого на словах. Тоді вона вигадала цю штуку з серцем та хрестом. Коли вона не могла втерпіти, аби не побачитися зі мною, то примудрялася поставити цей знак на якійсь речі, яка, вона знала, потрапить мені на очі. І не було такого, аби я побачив цей знак і не помчав на ранчо тієї ж ночі швидше за вітер. Ми з нею зустрічалися в тому гайку, що позаду малого коралю для коней.

— Ми це знали, — повторив Белді. — Але ніхто вас не виказав. Всі були на вашому боці. Ми знали, чому ти завжди тримаєш коня в таборі напоготові. А коли бачили, що фургон привіз з ранчо свіженький знак шлунка з кістками, то знали, що цієї ночі старий Пінто знову ковтатиме милі замість травички. Пам'ятаєш Скаррі, того вченого ковбоя, котрий був у нас? Того хлопця, що його виперли з коледжу за пиятику? Так цей Скаррі було як побачить будь на чому це тавро «приходь до своєї любки», змахне отакечки рукою та й скаже: «Наш приятель Лі Андерс сьогодні вночі знову попливе до своєї героїні...»⁷

— Востаннє Санта послала мені цей знак, — продовжував Веб, — коли дуже захворіла. Я помітив його одразу, щойно повернувся до табору, і тієї ночі проскакав на Пінто сорок миль галопом. У гайку її не було. Я пішов до будинку, і старий МакАлістер зустрів мене на порозі.

«Ти прийшов, аби я тебе застрелив? — каже він. — Поки що це відкладається. Я послав по тебе мексиканця. Санта хоче тебе бачити. Заходь до тієї кімнати й поговори з нею. А коли вийдеш, матимеш розмову зі мною».

Санта лежала в ліжку страшенно хвора. Але вона спромоглася посміхнутися, руки наші зчепилися, наче бики рогами, і я сів біля ліжка, як був, у шкіряних штанях, при шпорах і в пилюці.

«Я вже кілька годин чую, як ти скачеш по траві, Вебе, — каже вона. — Я знала, що ти приїдеш. Ти побачив знак?» — шепоче.

«Першої хвилини, як повернувся до табору, — відповідаю. — На мішку з картоплею та цибулею».

«Вони завжди разом, — каже вона ніжним голосом, — завжди разом у житті...»

«Вони добре йдуть разом, — кажу я, — та ще із тушкованим м'ясом».

«Я говорила про серця та хрести, — каже Санта. — Наш знак... любов і страждання — ось що він означає».

А ще в кімнаті сидів старий док Мастроув, зайнятий віскі та віялом з пальмового листа. Помалу-малу Санта засинає. Док мацає їй лоба і каже до мене:

«З тебе непогані жарознижувальні ліки. Але тепер тобі краще вимітатися, бо для лікування у великих дозах ти не потрібний. Коли панночка прокинеться, із нею все буде гаразд».

Я виходжу з кімнати й бачу старого МакАлістера.

«Вона заснула, — кажу я йому, — а ви можете починати робити з мене решето. Маєте нагоду: я залишив свою рушницю притороченою до сідла».

Старий Мак сміється й каже:

«Нащо б я став шпигувати свинцем найкращого управителя в Західному Техасі? Хіба це корисно для бізнесу? Не знаю, де б я знайшов іншого такого ж вправного. Це твої фантазії щодо зятьківства, Вебе, змусили мене розглядати тебе як мішень. Члена своєї родини я в тобі не вбачаю. Але використовувати тебе на Нопаліто я можу, якщо ти не потикатимешся до будинку. Йди нагору, лягай на ліжко та виспись, а тоді ми з тобою це обговоримо».

Белді Вудс нижче насунув капелюха й випростався в сідлі. Веб підібрав повіддя, і кінь під ним затанцював, готовий зірватися з місця. Чоловіки потиснули один одному руки так церемонно, як це ведеться на Заході.

— Adios⁸, Белді, — промовив Веб. — Радий був зустрітися з тобою та поговорити.

Вершники поскакали у різні сторони світу, набираючи швидкості, і копита їхніх коней застукали так, наче зірвалася вгору згряя куріпок. Ярдів за сто, на маківці невисокого горбика, Белді зупинив коня й видав особливий крик. Він похитнувся в сідлі; якщо б він був пішки, земля пішла б йому з-під ніг, і він упав би; але в сідлі він був майстром тримати рівновагу, сміявся над віскі і нехтував земним тяжінням.

Почувши цей сигнал, Веб розвернувся до приятеля.

— На твоєму місці, — долетів до нього пронизливий та ущипливий голос Белді, — я був би королем!

Наступного ранку, о восьмій, Бад Тернер скотився з сідла перед входом до головного будинку ранчо Нопаліто і подибав до тераси, зі свистом розрізаючи повітря шпорами з коліщатками. Бад відповідав за череду, яку сьогодні треба було гнати до Сан-Антоніо. Місіс Ігер була на терасі та поливала кущик гіацинтів в червоному теракотовому горщику.

Від короля МакАлістера донька успадкувала багато чеснот: рішучість, веселу відвагу, незламну впевненість у своїх силах, королівську гордість володарки незчисленної худоби. Алегро та фортіссімо⁹ — МакАлістер жив таким темпом та такою манерою. Цими ж принципами, хіба що транспонованими в жіночу тональність, керувалася в житті й Санта. Зовнішністю вона пішла в матір, котра відбула на інші безкраї зелені пасовиська задовго до того, як сила-силенна рогатої худоби нагородила її родину королівською величчю. Санта мала таку ж, як у матері, струнку та міцну постать, і спокійну вроду, і це пом'якшувало суворість погляду та незалежний вигляд обличчя, якими вона могла б скидатися на старого МакАлістера.

Веб стояв в іншому кутку галереї, віддаючи розпорядження трьом помічникам управителя з різних таборів та загонів, що приїхали на ранчо по інструкції.

— Ранок, — лаконічно привітався Бад. — Кому мені здати корів у місті? Барберу, як завжди?

Відповідати на такі запитання було прерогативою королеви. Всі важелі управління — купівля, продаж, банківські операції — вона тримала у своїх спритних пальчиках. Догляд за худобою був повністю покладений на її чоловіка. За часів володарювання МакАлістера Санта була його секретаркою та помічницею, і тепер вона й надалі робила свою справу з розумом та з вигодою. Але перш ніж вона встигла відповісти, принц-консорт заговорив зі спокійною рішучістю:

— Віджени цю партію до загонів Циммермана та Несбіта. Я нещодавно мав про це розмову з Циммерманом.

Бад розвернувся на високих підборах.

— Зачекай, — швидко кинула йому Санта. Вона подивилася на чоловіка, і в її сірих упертих очах відбилосся здивування.

— Що ти таке кажеш, Вебе? — запитала вона, і між бровами у неї з'явилася невеличка зморшка. — Я не веду справ з Циммерманом та Несбітом. Уже п'ять років всю худобу з цього ранчо отримує Барбер. Я не маю наміру працювати з кимось іншим. — Вона обернулася до Бада Тернера. — Відженеш цю худобу до Барбера, — промовила вона, ставлячи крапку.

Бад байдуже дивився на глек з водою, що висів на терасі, переступав з ноги на ногу та жував мескитовий¹⁰ листок.

— Я хочу, аби цю партію худоби відправили до Циммермана та Несбіта, — промовив Веб, і в його блакитних очах зблиснув крижаний вогник.

— Маячня, — нетерпляче сказала Санта. — А тобі краще поквапитися, Баде, якщо ти хочеш опівдні бути на водопої у Маленького В'яза. Скажеш Барберу, що наступну партію вибракуваних корів ми надішлемо йому за місяць.

Бад дозволив собі на мить зустрітися невпевненим поглядом із очима Веба. Замість помітити в його очах прохання про вибачення, Веб побачив там співчуття.

— Відженеш цю худобу, — сказав він похмуро, — до загонів...

— ...Барбера, — різко завершила Санта. — І досить про це. Ти ще на щось чекаєш, Баде?

— Ні, мем, — проказав Бад. Але перш ніж піти, він загаявся на мить, за яку корова встигла б тричі колихнути хвостом; адже чоловік завжди союзник чоловікові, і навіть філістимляни¹¹, мабуть, спекли раків, вчинивши із Самсоном так, як вони вчинили.

— Ти чув хазяйське слово! — глузливо вигукнув Веб. Він скинув капелюха і вклонився дружині, черкнувши крисами об підлогу.

— Вебе, — зауважила докірливо Санта, — сьогодні ти поводишся просто по-дурному.

— Придворний блазень, Ваша Величносте, — сказав Веб, повільно, як завжди, але щось змінилося в його тоні. — Чого ще ви могли чекати? А я скажу. До того, як я одружився з королевою худоби, я був чоловіком. А хто я тепер? Посміховисько на всі табори. Але я знову стану чоловіком.

Санта уважно подивилася на нього.

— Вебе, не верзи дурниць, — спокійно сказала вона. — Тут нема жодної неповаги до тебе. Хіба я колись втручалася в те, як ти управляєшся з худобою? А на комерційних питаннях я знаюся краще за тебе. Навчилася цього від тата. Будь розсудливим.

— Королівства з королем чи з королевою на троні, — сказав Веб, — мене не цікавлять, якщо мені в них місця немає. Я випасаю корів, а ти носиш корону. Добре. Але я краще буду лорд-канцлером на пасовиську, ніж вісімкою в флеші, де королева за старшу. Це твоє ранчо. І корів отримає Барбер.

Кінь Веба був прив'язаний до конов'язі. Веб зайшов до будинку та виніс звідти згорнені ковдри, а він ніколи не брав їх із собою, хіба що в найдовші поїздки. Виніс і свій дощовик, і найдовше ласо, плетене з сиром'ятної шкіри. Все це добро він заходився неквапом приторочувати до сідла. Санта, трохи зблідла, дивилася, як він це робить.

Веб легко скочив у сідло. На його серйозному, чисто виголеному обличчі не відбивалося жодної емоції, лише в очах горів упертий вогник.

— Біля водопою Ондо на Фріо¹², — сказав він, — пасеться череда корів з телятами. Треба відігнати їх далі від лісу. Вовки роздерли трьох телят. Тобі краще наказати Сімксу подбати про це.

Санта поклала руку на вузду і подивилася чоловікові в очі.

— Ти хочеш покинути мене, Вебе? — тихо спитала вона.

— Я хочу знову стати чоловіком, — відказав він.

— Хай тобі щастить у такому похвальному починанні, — сказала вона з раптовою холодністю. Розвернулася і пішла до будинку.

Веб Ігер узяв курс на південний схід, по прямій, наскільки це дозволяла топографія Західного Техасу. Коли він дістався виднокраю, як той бачиться з Нопаліто, то міг би продовжити свій шлях просто блакитними небесами. А тим часом дні шикувалися в загони, очолювані неділями; а тижні під командою повновидого місяця змикали лави й вливалися до місячних полків під знаменами, де красувалося «Tempus fugit»¹³; місяці ж маршем прямували до неозорих таборів років... Але Веб Ігер не з'являвся знову у володіннях своєї королеви.

Одного дня чоловічок на ім'я Бартоломео, вівчар, і тому не вартий, аби про нього говорити, з низов'я Ріо-Гранде, проїжджав неподалік головного будинку ранчо Нопаліто, і з ним трапився напад голоду. За місцевими звичаями, незабаром він уже сидів за обіднім столом у цьому гостинному королівстві, трапезуючи. Слова лилися з нього невпинним потоком; схоже було, що його стукнули Аароновим жезлом¹⁴ — таке трапляється зі скромними вівчарями, якщо їм пощастить зустрітися з аудиторією, вуха якої не позаростали геть овечою вовною.

— Місіс Ігер, — пустомелив він, — учора на ранчо Секо в окрузі Ідальго¹⁵ я зустрівся з чоловіком, що має таке ж прізвище, як ви; таким собі Вебом Ігером. Його щойно найняли управителем. Може, це хтось із вашої рідні, ні?

— Чоловік, — привітно сказала Санта. — На ранчо Секо вчинили розумно. Містер Ігер — один з найкращих скотарів на Заході.

Втрата принца-консорота рідко спричиняє розлад у королівстві. Королева Санта призначила мажордомом на ранчо людину, на яку могла покластися, на ім'я Ремзі, одного з відданих васалів ще її батька. І нічого не збурювало життя на ранчо Нопаліто, хіба що бриз налітав інколи з затоки та хвилював неозору зелену просторінь.

На ранчо Нопаліто вже кілька років експериментували з англійськими коровами, що з гоноровою зневагою дивилися на місцевих довгорогих мешканок. Експерименти виявилися успішними, і для аристократок виділили окреме пасовисько. Звістка про них рознеслася по землях, вкритих чапорелем та дикими грушами, скрізь, куди тільки можна було дістатися верхи. На інших ранчо прокинулися, протерли очі та невдоволено подивилися на звичну довгорогу худобу.

Внаслідок цього одного дня біля тераси ранчо Нопаліто спішився юнак, засмаглий до чорноти, очевидно, тямущий, з манерами вишуканими й недбалими, підперезаний револьверами і з шовковою хустинкою навколо шиї. Юнака супроводжували троє мексиканських vaqueros¹⁶, і він мав при собі ділового листа, який і вручив королеві.

У листі йшлося:

Ранчо Нопаліто, місіс Ігер

Вельмишановна пані,

За дорученням власників ранчо Секо я хотів би придбати для них сто голів корів сассекської породи, дво- і триліток. Якщо ви в змозі виконати це замовлення, будь ласка, передайте зазначений товар подавцю листа: чек буде відправлено вам негайно.

З повагою

Вебстер Ігер,

управитель ранчо Секо

Бізнес є бізнес, навіть — я мало не додав «а надто» — у королівстві.

Того ж вечора сто голів худоби пригнали з пасовиська й замкнули у коралі неподалік головного будинку, аби вранці товар був готовий до відправки.

Коли на ранчо впала ніч і в будинку все стихло, чи не кинулася Санта Ігер долілиць на своє ліжко, притискаючи до грудей цього ділового листа, ридаючи та повторюючи ім'я, яке гордість, не менша за гордість її чоловіка, не дозволяла їй вимовити багато днів? Або ж вона підшила цього листа у теку, як зазвичай робила з діловими паперами, зберігаючи королівський спокій та силу духу?

Може, вам і цікаво про це дізнатися; але не забувайте, що королівська гідність священна і все навколо неї оповите таїною. Але ось про що ви можете дізнатися.

Опівночі Санта, в темному непримітному одязі, тихо вислизнула з будинку. На хвилю затрималася під вічнозеленими дубами¹⁷. Прерію оповивав легенький серпанок, і місячне світло, змішуючись з непомітними частинками туману, відблискувало помаранчем. Пересмішники висвистували свою пісеньку чи не з кожної гілки, де знайшли собі притулок; сонми квітів напували повітря ароматом, а на галявинці обіч дороги пустувала зграйка примарних кроленят. Санта повернулася обличчям на південний схід і послала в той бік три повітряні поцілунки; адже тут не було нікого, хто міг би це побачити.

Тоді вона безшумними швидкими кроками попрямувала до кузні неподалік; можна тільки здогадуватися, що саме вона там робила. Але ковадло розчервонілося, і лунав легенький дзвін молота, мабуть, такий, який можна почути, коли Купідон виковує свої стріли.

Трохи згодом вона вийшла, тримаючи в одній руці якусь незрозумілу річ із рукояткою, а в іншій — переносне горно, яким користуються

в таборах, де таврують худобу. В місячному сяйві вона попрямувала до коралю, де чекала ранку відібрана на продаж череда.

Відчинила хвіртку й прокралася всередину огорожі. Сассеська худоба переважно має темно-рудий колір. Але в цій партії була одна теличка, біла, наче молоко, помітна серед усіх інших.

Тепер Санта скинула з плеча щось, чого ми не помітили раніше, — ласо. Звільнила петлю, намотала мотузку на ліву руку й пірнула в коров'ячий натовп.

Ціллю її була біла теличка. Вона кинула ласо, але мотузка зачепилася за ріг і спорснула. Ще один кидок: мотузка обмоталася навколо передніх ніг корови, і та важко повалилася долу. Санта кинулася до неї пантерою; але теличка примудрилася зіп'ястися на ноги та шарпонулася, поваливши жінку, наче стеблинку.

Санта зробила ще кидок, а стривожена череда терлася боками об загорожу, збившись у хитку тисняву. Цього разу спроба була влучною; біла теличка знову впала на землю, і перш ніж вона встигла схопитися на ноги, Санта обмотала ласо навколо стовпа, блискавично затягнувши простий, але надійний вузол, і метнулася до корови з сиром'ятними путами.

За хвилину ноги тварини були сплутані (і час цей жодним чином не рекордний), а ще за хвилину Санта прихилилася до огорожі, відхекуючись.

А тоді вона швидко побігла до горна, котре залишила біля воріт, й повернулася всередину з розпеченим металевим тавром дивної форми.

Ревіння ображеної корови, шкіри якої торкнулося розпечене залізо, мусило б вдарити по слухових нервах і розбудити усіх на ранчо, але цього не сталося. І Санта пташкою добігла додому крізь непорушну нічну тишу, добігла, впала на ліжко й заридала, заридала так, наче королеви мають серця так само, як дружини звичайних скотарів, так, наче вони залюбки зробили б королями принців-консортів, варто тим прискакати додому з-поза далеких зелених пагорбів.

Рано-вранці спритний юнак, обвішаний револьверами, у супроводі своїх вакеро вирушив із ранчо, а з ними в далекий шлях до ранчо Секо крізь прерії рушила й сассеська череда. Вони мусили подолати

дев'яносто миль, а це перехід на шість днів, зі зупинками для випасу і напування.

Худоба прибула на ранчо Секо надвечір, у сутінках; її приймав і перераховував по головах сам управитель.

Наступного ранку, о восьмій годині, вершник вилетів з підліска, прямуючи до головного будинку ранчо Нопаліто. Він важко спішився й покрокував до будинку, брязкаючи шпорами. Його змилений кінь голосно зітхнув й захитався, понуривши голову, заплющивши очі.

Утім, не треба побиватися за Валтазаром. Сьогодні він розкошує на кінських пасовиськах Нопаліто, не знаючи сідла, пещений, голублений, шанований володар марафонського рекорду.

Вершник на ватяних ногах увійшов всередину. Дві руки оповили його шию, і він почув голос жінки й королеви:

— Вебе, о, Вебе!

— Я ниций скунс, — промовив Веб Ігер.

— Мовчи, — сказала Санта. — То ти побачив?

— Я побачив, — сказав Веб.

Що вони мали на увазі, відомо одному Богові. Втім, ви теж можете це знати, якщо уважно прочитали про те, що відбувалося раніше.

— Будь королевою худоби, — сказав Веб, — і забудь, що сталося, якщо можеш. Я повівся, як шолудивий койот.

— Мовчи, — знову промовила Санта, приклавши пальчика йому до вуст. — Тут немає королеви. Ти знаєш, хто я така? Я — Санта Ігер, перша леді королівської опочивальні. Ходімо.

Вона потягла його з галерейки до кімнати праворуч. Там стояла колиска, а в ній лежав інфант — червоний, галасливий, безтямний, болботливий, чудовий інфант — лежав й плював на весь світ, пускаючи бульки.

— На цьому ранчо немає королеви, — повторила Санта. — Подивись на короля. У нього твої очі, Вебе. На коліна і дивись на Його Величність.

Але з галерейки почувся свист шпор із коліщатами, і перед подружжям знову з'явився Бад Тернер з тим же запитанням, що й рік тому, без кількох днів.

— Ранок. Корів щойно вигнали з коралю. Мені доставити їх Барберу чи...?

Він помітив Веба й замовк із роззявленим ротом.

— Ба-ба-ба-ба! — пронизливо залементував король у колисці, молотячи кулачками повітря.

— Ти чув хазяйське слово, Баде, — сказав Веб Ігер так само, як рік тому, але посміхаючись від вуха до вуха.

І це кінець історії, за винятком того, що коли старий Квін, власник ранчо Секо, вийшов подивитися на череду сассекської худоби, яку він придбав на ранчо Нопаліто, то спитав свого нового управителя:

— Яке тавро у них на Нопаліто, Вілсоне?

— Х та Y, через ризку, — відповів Вілсон.

— Я теж так думав, — сказав Квін. — Але подивися лишень на ту білу теличку: на ній інше тавро — серце, а в ньому хрест. І що це за тавро таке незрозуміле?

ВИКУП ЗА СТАРОГО МАКА

Ми зі старим Маком Лонсбері вийшли з отієї гри в схованки із золотою жилою, маючи десь по 40 000 доларів на брата. Я кажу на Мака «старий»; але він не був такий уже старий. Здається, йому було сорок один. Але він завжди здавався стариганом.

— Енді, — каже він мені, — я втомився від цієї метушні. Ми з тобою три роки гарували й мозолилися. Що, як нам на час відійти від справ та спустити трохи зайвих грошенят, що ми з тобою наскирдували?

— Ти з цією пропозицією потрапив саме в точку, — відповідаю. — Давай якийсь час побудемо набобами і подивимося, з чим це куштують. А що ми робитимемо — подамося до Ніагарського водоспаду чи будемо різатися у фараона?

— Я вже багато літ, — каже Мак, — мріяв про таке: одного дня, якщо раптом у мене буде непомірно багато грошей, винайняти двокімнатний будиночок деінде, обзавестися кухарем-китайцем та сидіти собі в шкарпетках, почитуючи «Історію цивілізації» Бокля¹⁸.

— Мені ця ідея видається цілком прийнятною, спокусливою, але без зайвих крайнощів, — кажу я. — Як на мене, кращої інвестиції для наших грошенят годі й шукати. Дай мені лише годинник з зозулею та «Самовчитель гри на банджо» Септімуса Віннера¹⁹, і я готовий до тебе приєднатися.

За тиждень після цієї розмови ми з Маком прибуваємо до містечка Піно, за тридцять миль від Денвера, і знаходимо собі елегантський двокімнатний будиночок, що нас цілком влаштовує. Половину нашої купи грошей ми поклали до місцевого банку й поручкалися з кожним із трьохсот сорока мешканців Піно. Китайця, годинник з пташком, Бокля та самовчитель ми привезли з собою з Денвера, і у нашому гніздечку стало враз затишно, як удома.

Не вірте, якщо вам казатимуть, ніби багатство не приносить щастя. Якби ви тільки побачили старого Мака, як він сидить у кріслі-гойдалці, закинувши ноги в блакитних нитяних шкарпетках на підвіконня, і вичитує щось там із Бокля, начепивши на носа окуляри, ви б зрозуміли, що така картина може змусити луснути від заздрощів самого Рокфелера. А я вчився підбирати на банджо «Стариган-

вовцюган Зіп», зозуля не забувала вчасно вставляти свої репліки, Аг Сінг наповнював кожний куточок нашого палацу найдивовижнішим ароматом яєчні з беконом, з яким не могли зрівнятися пахощі жодної жимолості. Коли сутеніло так, що вже не розібрати було Боклівських дурниць або нот у Самовчителі, ми з Маком запалювали люльки й теревенили про науку та ловців перлів, про ішіас та Єгипет, і про орфографію, і про риболовлю, і про пасати, і про вичинку шкіри, і подяку, і орлів, і ще про безліч різних речей, висловити своє ставлення до яких нам раніше бракувало часу.

Одного вечора Мак звернувся до мене із запитанням, чи добре я знаюся на звичаях та поведінці жіночої статі.

— Ще б пак не знатися, — кажу. — Вивчив їх від Альфреда до Омахи²⁰. Орієнтуюся у жіночій природі та інших їхніх штучках, — додаю, — не гірше, як блакитноокий бурро²¹ в Скелястих горах²². Я в курсі усіх їхніх обхідних маневрів та недомовок.

— А от мені, Енді, — каже мені Мак, мало не зітхаючи, — ніколи не довелося перетнутися хоч трішки з їхньою зацікавленістю. Може, я б і не відмовився ближче ознайомитися з їхнім оточенням, але слушний час не випадав. Я заробляв собі на життя з чотирнадцяти років, і ніколи логічний хід моїх думок не затуманювався тими почуттями, які, подекуди, зазвичай викликають представниці цього племені. Інколи я жалкую, що цього не сталося, — каже старий Мак.

— Жінки — несприятливий об'єкт для вивчення, — кажу я. — Тут усе залежить від того, під яким кутом дивитися. Раціональний підхід не дуже годиться, бо я часто помічав, що вони разюче відрізняються одна від одної.

— Я так думаю, — править своєї Мак, — що чоловік може краще їх зрозуміти й налаштувати свої почуття у відповідності до їхньої породи тоді, коли він молодий і має до цього природну схильність. Я свій шанс упустив; а тепер, гадаю, мені вже не по літах проходити цей курс навчання.

— Навіть не знаю, — кажу я йому. — Може, тобі варто тішитися тим, що ти заробив купу грошей і щасливо уникнув розчарувань. Утім, особисто я не шкодую, що добре їх вивчив, — кажу. — Чоловік, знайомий з симптомами та сюжетами жіночої поведінки, може краще подбати про себе у цьому світі.

Ми залишалися в Піно, бо нам тут подобалося. Може, дехто полюбляє спускати свої грошики з помпою, шукаючи насолод та зміни декорацій; але ми зі старим Маком були ситі по зав'язку шатаниною та готельними рушниками. Мешканці містечка ставилися до нас приязно; Аг Сінг потрафляв нашим смакам якнайкращим чином; Мак вгризався у свого Бокля, наче шашіль-книгогриз, а я досягнув справжньої ліричності у виконанні на банджо «Дівчата з Буффало, виходьте на вулицю».

Одного дня я отримав телеграму від такого собі Спейта, котрий працював на копальні в Нью-Мексико, де я мав певний інтерес. Мені довелося туди виїхати, і я був відсутній два місяці. Я мріяв скоріш повернутися до Піно і до нашого ідилічного життя.

Я зайшов до нашого будиночка і мало не впав. Мак зустрів мене на ганку; і, якщо янголи вміють плакати, я не розумію, чого б вони мали тієї миті посміхатися.

На бідолаху варто було подивитися — і крізь окуляри, і крізь підзорну трубу, а може, навіть крізь великий телескоп Лікської обсерваторії²³. Він начепив на себе сюртук, блискучі черевики, білу жилетку і циліндр, обтягнутий шовком. У петлиці красувався жмут герані, не менший за пук шпинату. А ще він дурнувато скалив зуби і виробляв дивні міни, наче гендляр у пеклі або немовля з кольками.

— Привіт, Енді, — каже мені Мак, не схожий сам на себе. — Радий, що ти повернувся. Тут багато чого сталося, поки тебе не було.

— Бачу, — кажу я, — не сліпий. Святотатське видовище. Хіба Господь створив тебе таким, Маку Логсбері? Чому ти поглумився з Його творіння так нахабно й брутально?

— Облиш, Енді, — каже він. — Мене тут обрали мировим суддею.

Я уважно придивився до Мака. Він був якийсь екзальтований та тіпаний, а мировий суддя, як на мене, має бути поважним та незворушним.

Саме тієї миті повз наш будинок прочимчикувала молода леді, і я побачив, що Мак здавлено хихикнув, побагровів, а тоді підняв капелюха і вклонився. Вона теж посміхнулася, вклонилася й поплила собі далі.

— Ти пропав, — кажу я йому, — якщо підсів на марихуану у своєму віці. Не думав, що з тобою таке може статися. І ці черевики

з натуральної шкіри! І все за якісь два місяці!

— У мене сьогодні ввечері весілля з цією юною леді, яка щойно пройшла, — каже Мак із тремтінням в голосі.

— Зачекай, маю дещо забрати з пошти, — кажу я й поспіхом іду.

Я перехопив юну особу десь ярдів за сто від будинку. Підняв капелюха й відрекомендувався. Їй було років дев'ятнадцять, а здавалася вона ще молодшою. Вона зашарілася, а тоді подивилася на мене таким крижаним поглядом, наче побачила перед собою сцену із заметіллю з п'єси «Дві сирітки»²⁴.

— Я чув, у вас сьогодні ввечері весілля, — кажу я.

— Це так, — каже вона. — А у вас є якісь заперечення?

— Послухай, сестричко, — кажу я.

— Мене звати міс Ребоза Ред, — виправляє вона мене обурено.

— Перепрошую, — кажу я. — Дивись, Ребозо, я прожив на світі стільки, що міг би заборгувати гроші твоєму батькові. А той старий лицемір, вичепурений, набундючений, у якого, мабуть, стався напад морської хвороби чи харчового отруєння, отой, що гарцює та стає дибки тут, неподалік, у патентованих шкіряних черевиках, скидаючись на божевільного індика, — мій найкращий приятель. Навіщо ти втягнула його в цю авантюру зі шлюбом?

— А що робити, як іншого немає? — відповідає міс Ребоза.

— Не кажи, — заперечую я, зобразивши таке захоплення кольором та загальною диспозицією її личка, що мені аж щелепи звело. — З твоєю красою ти можеш піймати на гачок будь-якого чоловіка. Послухай, Ребозо. Старий Мак — не той, хто тобі потрібний. Йому було двадцять два, коли ти на світ народилася. Недовго він протримається в оцьому своєму розквіті. Він наскрізь просякнутий старістю, моральними устоями та згасанням. Зараз із ним стався пароксизм бабиного літа. Він проґавив свій шанс, коли був молодий; а наразі хоче змагатися з матінкою-Природою, подаючи вексель, який узяв колись у Купідона замість готівки. Ребозо, ти справді бажаєш, щоб цей шлюб відбувся?

— Звісно, бажаю, — відповідає дівчина, погойдуючи фіалками на капелюшку, — і, гадаю, не я одна.

— Коли має відбутися церемонія? — запитую я.

— О шостій, — каже вона.

Я вирішив, що маю робити. Маю врятувати старого Мака, хай там що. Не міг я спокійно дивитися, як цей добрий, літній, негодящий для таких пригод чоловік ускочить по саме нікуди через дівчисько, яке ще олівці свої не догризло й не припинило застібати ліфчик на спині.

— Ребозо, — кажу я якнайсерйозніше, удавшись по допомогу до свого досвіду щодо жіночої інтуїції та інших їхніх резонів, — а чи нема в Піно приємного юнака, що був би тобі небайдужий?

— Звісно, є, — відповідає Ребоза, киваючи фіалками. — Ще б пак не було! Як ви могли таке й спитати!

— А ти йому подобаєшся? — питаю я. — Як він до тебе ставиться?

— Божеволіє, — каже Ребоза. — Мамі доводиться поливати ганок водою, щоб він повсякчас не сидів там сидьма. Але, гадаю, сьогодні ввечері цьому настане край, — додає вона і зітхає.

— Ребозо, — кажу я, — зізнайся: а до старого Мака ти не відчуваєш оцього обожнювання, яке зазвичай називають коханням?

— Боже правий, звісно, ні, — каже дівчина, мотаючи головою. — Він пересохлий, наче торішня трава. Як таке вам могло й на думку спасти?!

— А як звати цього юного джентльмена, який тобі подобається, Ребозо? — допитуюся я.

— Це Едді Бейлз, — каже вона. — Він працює в бакалійній крамничці Кросбі. Але заробляє він лише тридцять п'ять доларів на місяць. Колись Елла Ноукс була закохана в нього до нестями.

— Старий Мак сказав мені, — веду я далі, — що весілля має відбутися сьогодні о шостій вечора?

— Так і є, — каже вона. — О шостій у нас вдома.

— Ребозо, — кажу я, — вислухай мене. Якщо Едді Бейлз мав би тисячу доларів готівкою — а за тисячу доларів він зможе придбати собі власну крамницю — так от, якщо б у вас з Едді була тисяча доларів, сума, що вирішує всі питання, ти б погодилася вийти за нього заміж сьогодні о п'ятій годині вечора?

Дівчина з хвилину дивиться на мене; і я можу бачити, як у неї в голові крутяться оті всі безмовні роздуми, як воно зазвичай буває у жінок.

— Тисяча доларів? — перепитує вона. — Ясна річ, погодилася б.

— Ходімо, — кажу я. — Ходімо побалакаємо з Едді.

Ми пішли до крамнички Кросбі й викликали Едді надвір. У нього було поважне обличчя, геть всіяне ластовинням. Моя пропозиція кинула його в жар і холод.

— О п'ятій годині? — каже він. — За тисячу доларів? Будь ласка, не будіть мене! Так, я зрозумів: ви багатий дядечко, що торгував спеціями в Індії, а тепер відійшов від справ. Я викуплю бакалію Кросбі, і в мене буде власна крамниця!

Ми зайшли всередину, знайшли Кросбі й переговорили з ним. Я виписав чек на тисячу доларів і вручив його Кросбі. Він мав передати чек Едді та Ребозі, якщо вони одружаться о п'ятій вечора.

А потім я їх благословив і пішов подивитися, як виглядає ліс о цій порі року. Я сидів на поваленому дереві й розмірковував про життя, поважний вік і розташування зірок, про жіночі хитрощі і про різну плутанину, що трапляється в житті. Я вітав себе з тим, що мені, можливо, вдалося врятувати мого старого приятеля Мака від нападу бабиного літа. Я знав, що коли його попустить, коли він скине з себе своє палке захоплення разом з патентованими шкіряними черевиками, він буде мені вдячний. «Аби витягти старого Мака з такої халепи, — казав я собі, — я не пошкодував би й більше, ніж тисячу доларів». А понад усе мене тішила думка, що я в своєму житті вивчив жінок досконально, і на які б хитрощі вони не пустилися, їм не до снаги обкрутити мене круг пальця.

Коли я повернувся до нашого будиночка, було вже за пів на шосту. Я переступив поріг. І першим, кого побачив, був старигань Мак власною персоною. Він сидів у своєму звичному одязі, у блакитних шкарпетках, закинувши ноги на підвіконня, а на колінах у нього лежала «Історія цивілізації».

— Не схоже, щоб ти був готовий до шлюбної церемонії о шостій, — кажу я йому, удаючи саму невинність.

— А, це, — каже Мак і тягнеться по тютюн. — Перенесли на п'яту. Сповістили запискою, що час змінюється. Усе вже закінчилося. А ти чого так затримався, Енді?

— То ти чув про шлюб? — питаю.

— Я ж його й уклав, — каже він. — Я ж тобі сказав, що я тепер мировий суддя. Священик поїхав на схід відвідати своїх рідних, а я єдина особа в місті, хто може здійснювати такі акти. Я ще місяць тому

пообіцяв Едді та Ребозі, що їх одружу. Він працьовитий хлопець; колись матиме свою бакалійну крамничку.

— Факт, що матиме, — кажу.

— На церемонії була купа жіноцтва, — каже Мак, попихкуючи люлькою. — Але не можу сказати, щоб я добре розгледів їхню натуру. Хотів би я так достеменно знатися на усіх жіночих звичках та тайнощах, як ти. Пам'ятаєш, як ти про це казав?

— Казав, два місяці тому, — відповідаю я і беру до рук банджо.

ДРУГ ТЕЛЕМАХ

Повертаючись із полювання, я чекав у містечку Лос-Піньос, в Нью-Мексико, на потяг, що йшов на південь. Він затримувався на годину. Я сидів на ганку готельчика «Зустріч» та теревенив про життя з його власником, Телемахом Гіксом.

Переконавшись, що мій співрозмовник не уникає особистих тем, я поцікавився у нього, що за хижак покрутив та спотворив його ліве вухо. Я мисливець, і тому завжди прагну дізнатися більше про небезпеки, які може потягти за собою моє хобі.

— Вухо це, — повідав мені Гікс, — є реліквією справжньої дружби.

— Нещасний випадок? — не вгавав я.

— Дружба не може бути нещасним випадком, — відказав Телемах, і я замовк.

— Єдиний відомий мені приклад дружби щирої й непідробної, — повів далі господар, — це сердечна прив'язаність, що склалася між одним добродієм з Коннектікута та мавпою. Це було в Барранкільї. Мавпочка вилазила на пальму й скидала тому панові кокосові горіхи. Він розпилював їх навпіл, робив із них горнятка, які потім збував по два реали за штуку, й купував собі ром. Мавпа випивала кокосове молоко. Оскільки кожний з приятелів був задоволений своєю частиною прибутків, вони жили, як брати.

Але у людей дружба — явище тимчасове; вони пограються з нею та й відкинуть, аби більше про неї не згадувати.

Мав я колись друга, на ім'я Пейслі Фіш; ми з ним були нерозлийвода, і я вважав, що так триватиме довіку. Сім довгих років ми пліч-о-пліч мозолилися в копальнях та на ранчо, торгували патентованими маслоробками, випасали овець, робили фотопортрети і все інше, на чому можна було заробити, ставили огорожі з дроту та збирали сливи. Я гадав, що ані вбивство, ані лестощі, ані багатство, ані хитрощі, ані пиятика не можуть посварити нас із Пейслі Фішем. Ми були такими друзями, що ви цього й уявити не в змозі. Ми були на рівних в бізнесі, але наші дружні почуття не полишали нас і в часи відпочинку та розваг. Можна сказати, що наші дні й ночі минали, наче у Дамона та Піфія.²⁵

Одного літа ми з Пейслі скачемо до оцих гір Сан-Андреас²⁶, аби десь із місяць перепочити й відтягтися, вдягнені, як годиться джентльменам, що мають відповідну мету. Прибуваємо ми ось до цього містечка Лос-Піньос, у цей райський сад на вершечку світу, де течуть ріки зі згущеного молока та меду. Місто тоді мало аж дві вулиці, а ще тут було свіже повітря, зграйки курей та ресторанчик, де можна поїсти. Більшого ми не бажали.

Ми приїхали до міста ближче до ночі, уже після вечері, і вирішили подивитися, що нам може запропонувати єдиний заклад харчування — він приткнувся до залізничної колії. Отож, усілися ми за стіл і відірвали наші тарілки за допомогою ножа від червоної церати, коли раптом поруч із нами виникла вдова Джесоп з гарячим бісквітом та смаженою печінкою.

Це була жінка, здатна спокусити навіть таку рибу, як анчоус, якщо б той дав обітницю безшлюб'я. Вона була радше велика, ніж маленька, і, здавалося, привітність переповняла все її іство та вихлюпувалася назовні. Рум'янець на її щоках казав про схильність до куховарства і про гарячу кров, а посмішкою вона могла змусити кизилоче деревце розквітнути посеред грудня.

Вдова Джесоп нацокотіла нам усякої всячини про погоду, історію, Теннісона, урожай слив та нестачу баранини, а наостанок захотіла дізнатися, звідки ми приїхали.

«Спрінг-Веллі²⁷», — кажу я.

«Біг Спрінг-Веллі», — втручається Пейслі, не дуже розбірливо, бо напхав собі рота картоплею та вудженими свинячими реберцями.

І це була перша ластівка на знак того, що нашій дружбі, вірній, наче ми обоє були якимись Діогенами²⁸, скоро настане край. Він чудово знав, що я терпіти не можу дурноляпів, і попри це вліз до розмови з оцими своїми доповненнями та виправленнями синтаксису. Так, на мапі, дійсно, писалося «Біг Спрінг-Веллі», але я ж безліч разів чув, як Пейслі сам спокійнісінько казав просто «Спрінг-Веллі».

На цьому розмова урвалася, ми закінчили вечерю, вийшли надвір та й усілися на рейках. Ми знали один одного надто добре, аби не зрозуміти, що вертиться в іншого на думці.

«Гадаю, ти розумієш, — каже Пейслі, — що я вирішив заволодіти цією удовицею і зробити її невід'ємною частиною мого майна, для

домашнього вжитку, а також перед суспільством і законом, і таке інше, доки смерть не розлучить нас».

«Що ж тут не зрозуміти, — кажу я, — прочитав усе це між рядками, хоч ти тільки один рядок і висловив. А я сподіваюся, — кажу, — що ти усвідомлюєш, що я вже на шляху до того, аби ця вдовиця перемінила своє прізвище на Гікс, а тобі краще написати до газети, до колонки запитань і відповідей, і поцікавитися, чи має свідок вдягати на весілля квітку камелії у петлицю, а ще безшовні шкарпетки».

«У твоїй програмі є деякі прогалини, — каже Пейслі, а сам гризе тріску від залізничної шпали. — Я б тобі поступився, — каже він, — у хоч якій мирській справі, але тут справа інша. Жіноча посмішка, — продовжує він, — часто спричиняє такий вир між Скелею та Карбідом²⁹, що корабель під назвою “Чоловіча Дружба” може в ньому й потонути. Я не відмовляюся застрелити ведмедя, якщо він тобі дошкулятиме, — каже Пейслі, — я готовий сплатити за твоїми векселями чи намастити тобі спину оподельдоком у разі потреби; але тут моє почуття етикету вичерпується. У цьому змаганні за місіс Джесоп кожний грає за себе. Я чесно тебе попередив».

Після цього я раджуся сам із собою та пропоную рішення з наступним регламентом:

«Дружба між чоловіками, — кажу я, — це стародавня історична чеснота, що сягає корінням глибокої давнини, коли чоловікам доводилося захищати один одного від ящірок з вісімдесятифутовими хвостами та летючих черепах. І вони зберегли цей звичай аж до сьогодні, і стоять один за одного, аж поки не прийде коридорний і не сповістить, що цих звірюг поблизу немає. Я часто чув, — кажу я, — про випадки, коли жінки ставали між чоловіками й розбивали їхню дружбу. Чому так має статися? Дивися, Пейслі: щойно ми з тобою побачили місіс Джесоп і спробували шматочок гарячого бісквіту з її рук, у наших грудях, схоже, щось таке затріпотіло. Хай вона дістанеться найкращому з нас! Я гратиму чесно і підступом тебе не обходитиму. Залицятимуся до неї тільки в твоїй присутності, отже, ти матимеш рівні зі мною шанси. Якщо ми укладемо таку угоду, то я не бачу, чого б наша дружба мала потонути у тому несудноплавному вирі, що ти про нього згадував, хай хто з нас переможе».

«Старий друзяка — наче вірний коняка! — каже Пейслі й трясе мені руку. — І я чинитиму так само. Упадатимемо за леді паралельно, без удаваного святенництва та кровопролиття, звичайних для такої ситуації. І залишимося друзями, хай там що».

Обіч закладу, що належав місіс Джесоп, під деревами стояла лава, де вона зазвичай відпочивала у затінку, коли пасажири з потяга були нагодовані та й вирушали собі далі на південь. І ми з Пейслі взяли собі заведенцію таборитися тут, повечерявши, й віддавати частинами данину пошани володарці нашого серця.

Під час цих візитів ми поводитися чесно, не дозволяючи собі йти пробоєм, і, якщо комусь із нас траплялося з'явитися першим, ми чекали на товариша і не починали жодних залицянь за його відсутності.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ